

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. T. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/20, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2015, č.j. OAM-470/ZA-ZA14-HA08-2014, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2015, č.j. OAM-470/ZA-ZA14-HA08-2014, E.č. „X“, kterým jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně se rovněž domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Rozhodnutím žalovaného měla být žalobkyně také zkrácena na svých právech, a to v důsledku porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že požádala o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivých životních podmínek v zemi svého původu. Dle žalobkyně je totiž ve Vietnamu autokratická vláda, nejsou tam dodržována elementární lidská práva, právní systém neskýtá jistotu, resp. záruku toho, že se bude možné dodržení v demokratické společnosti jinak obecně garantovaných práv a svobod účinně dovolat, když při jednání s úřady byla opakovaně cílem útoků a verbálních výhrůžek, čímž jí bylo bráněno v tom, aby se domohla svých práv. Žalobkyně dále uvedla, že jí bylo vyhrožováno policií, a to z důvodu její angažovanosti v boji za spravedlivé a přijatelné pracovní podmínky, neboť ji zaměstnavatel nutil pracovat nepřiměřeně dlouho bez hrazení přesčasů. Žalobkyně byla za své stížnosti popotahována, následně propuštěna z práce, když jí nakonec bylo vyhrožováno policií.

Žalobkyně dále uvedla, že do České republiky přijela před více než 6 lety, a to nejen s ohledem na politickou situaci ve Vietnamu, ale i z důvodu, že se v zemi svého původu necítila bezpečně, když jí bylo dokonce ze strany policie doporučeno, aby vycestovala. Žalobkyně v této souvislosti dodala, že ve Vietnamu nemá žádné opravdové zázemí, majetek, jakož ani prostor, kam by se mohla vrátit, když naopak v České republice má komplexní zázemí, neboť zde žije její druh a její dvě nezletilé děti, a to na základě povolení k trvalému pobytu. Do České republiky se vydala nejen s úmyslem obstarat pro sebe i pro svou rodinu bezpečné místo k životu, a kde bude moci svobodně projevit svůj názor, s čímž měla ve Vietnamu vážné potíže, když se ona i její rodina opakovaně dostávaly do konfliktů s vládní garniturou. Žalobkyně měla také potíže s obstaráváním si zaměstnání, neboť byla odmítána s tím, že je tzv. „politickou rebelkou“.

Pokud se týká udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobkyně uvedla, že s ohledem na politický režim ve Vietnamu, se kterým nikdy nesouhlasila, a to dokonce někdy i veřejně, zde existuje důvodná obava, že v případě jejího návratu ji bude bráněno se svobodně vyjadřovat, jak je zvyklá z Evropy, a proto by jí měla být mezinárodní ochrana udělena.

Na podporu této argumentace žalobkyně odkázala na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, a to konkrétně na čl. 195 – 219. Z nich žalobkyně vyvozuje, že je často nutné uznat žádost žadatele i v případě pochybností, pokud se týká prokázání tvrzení o pronásledování.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu, z níž vyplývá, že dodržování lidských práv ve Vietnamu zůstává velmi špatné, a že vláda pokračuje v jejich vážném porušování. Dle žalobkyně tyto skutečnosti také vyplývají mj. i ze zpráv mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 a Human Rights Watch 2014, jež byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Na základě těchto zpráv žalobkyně učinila závěr, že její obavy z pronásledování jsou prokazatelně odůvodněné. S trochou nadsázky by dle žalobkyně tento prokázaný důvod mohl odůvodnit přiznání azylu z humanitárních důvodů či doplňkové ochrany. Dle žalobkyně tento závěr nevylučuje ani Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP. Žalobkyně má za to, že tato zpráva je ve vztahu k jejímu případu irelevantní, neboť neřeší důvodnost jejích obav z pronásledování za její politické názory a snahu bojovat za lidská práva v konkrétních

případech. Ze všech uvedených důvodů se proto žalobkyně domnívá, že rozhodnutí žalovaného je zjevně postiženo vadou nepřezkoumatelnosti, když se dostatečným způsobem nevypořádalo se skutkovým stavem, jelikož logicky a přezkoumatelně nevyvrátilo obavy žalobkyně, jak byly předestřeny.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný pochybil, když jí nepřiznal azyl z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu. V tomto kontextu žalobkyně odkázala na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. **52 Az 46/2003**, a Krajského soudu v Praze, sp. zn. **47 Az 114/2003**, **jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 421/2004. Dle žalobkyně je sice nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze správního orgánu, i tak však musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel, a k jakým závěrům dospěl.** Žalobkyně má za to, že v této věci došlo k porušení zásad týkajících se mezi správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých **osobních poměrů žalobkyně žalovaný vyšel, jakož ani není patrné, z jakých konkrétních skutečností vyšel, pokud se týká situace ve Vietnamu při úvaze o tom, že tento typ azylu jí neudělí.** Z těchto důvodů se žalobkyně domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je vystavěno na **nedostatečně zjištěném stavu věci, pročez postup žalovaného správního orgánu nelze přezkoumat a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.** V tomto směru žalobkyně doplnila, že žalovaný při hodnocení toho, **zda jsou u ní dány důvody pro udělení humanitárního azylu, měl s poukazem na důvody** hodné zvláštního zřetele zohlednit, že na území České republiky má vytvořeno komplexní rodinné zázemí, druha, jakož i nezletilé dítě (*pozn. soudu – žalobkyně je matkou dvou nezletilých dětí – syna a dcery*), přičemž všichni mají povolen trvalý pobyt na území České republiky. V případě, že by byla nucena vycestovat zpět do Vietnamu, by tato skutečnost znamenala rozvrácení její rodiny a současně i závažný zásah do práva na respektování jejího soukromého života, jakož i její rodiny. Dle žalobkyně je právě uvedené tou okolností, jež je oním hodným důvodem zvláštního zřetele, který může odůvodnit případné udělení tzv. „humanitárního azylu“. Jestliže žalovaný k této možnosti stroze konstatoval, že se žalobkyně zmíněný případ netýká, tak se dle žalobkyně jedná o tvrzení naprosto nepřezkoumatelné.

V poslední části žalobkyně namítla, že jí měla být udělena doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu, když v této souvislosti především poukázala na to, že její vycestování by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala především na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), jenž **zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.** Žalobkyně rovněž odkázala na Úmluvu o právech dítěte, jež byla publikována pod č. 104/1991 Sb. S poukazem na tyto mezinárodní dokumenty se žalobkyně domnívá, že jejímu vycestování brání mezinárodní závazek České republiky, tj. právo na respektování rodinného a soukromého života, když její případné vycestování by bylo nutno posuzovat jako závažnou újmu dle zákona o azylu. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalobkyně toho názoru, že zde jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Závěrem žalobkyně shrnula, že s ohledem na uvedené je rozhodnutí žalovaného nejen v rozporu s ustanovením § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a ustanovení § 12, § 14 a § 14a azylového zákona, nýbrž i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, pročez navrhla, aby předmětné rozhodnutí bylo zrušeno, věc se vrátila zpět žalovanému, a soud jí přiznal náhradu nákladů řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud zamítl žalobu pro nedůvodnost. Odkázal přitom na obsah správního spisu a zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce porušení ustanovení § 3 správního řádu žalovaný uvedl, že žalobkyně, resp. její právní zástupce, měli v průběhu správního řízení dostatečný prostor, aby se mohli vyjádřit ke všem důvodům, které vedly žalobkyni k podání předmětné žádosti. K shromážděným podkladům následně neměli žádných návrhů na doplnění.

Pokud se týká neudělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že nijak nepochybil, když konstatoval, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledovanou osobou pro uplatňování politických práv a svobod. Dle žalovaného nelze za aktivní uplatňování politických práv označit ani žalobkyni tvrzenou činnost v organizaci RVHP, resp. Viet – My. Ojedinelé stížnosti na pracovní podmínky totiž u zaměstnavatele iniciovala jiná osoba než žalobkyně. Tyto události se navíc datují do roku 2003, k čemuž dodal, že dotyčným zaměstnavatelem byla obchodní společnost založená občanem USA. Od roku 2006 žalobkyně problémy netvrdila, potíže se státními orgány výslovně negovala. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobkyně v minulosti nebyla členkou žádné politické strany.

Ohledně obav ze strany státních orgánů v případě jejího návratu do Vietnamu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že u žalobkyně neshledal žádné okolnosti, které by zakládaly důvodnost této obavy. Její tvrzení shledal naopak účelové, kdy se žalobkyně snažila umocnit důvody své žádosti. Obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu nemůže sám o sobě zakládat důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2015, č.j. 4 Azs 151/2005-86. Dle žalovaného je zjevné, že skutečným důvodem žádosti žalobkyně je snaha legalizovat své další setrvání na území České republiky, a to zejména v návaznosti na to, že žalobkyni byl vydán výjezdni příkaz. Legalizace pobytu na území České republiky prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je ovšem nepřijatelná.

Žalovaný ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu konstatoval, že v řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by jej zavazoval k podrobnějším úvahám, než které uvedl v napadeném rozhodnutí. K tomuto dodal, že na udělení humanitárního azylu navíc není právní nárok. Skutečnost, že někteří další rodinní příslušníci žalobkyně pobývají na území České republiky, není dle žalovaného výjimečnou okolností, v níž by bylo možno shledat existenci důvodu hodného zvláštního zřetele. Za účelem pobytu je třeba využít zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Bylo proto na žalobkyni a jejím druhovi, aby si prostřednictvím zákona o pobytu cizinců upravili svůj společný pobyt na území České republiky. Při hodnocení osobních poměrů žalobkyně žalovaný vyšel zejména z jejích výpovědí, přičemž jaké úvahy o tomto stavu učinil je patrné z jeho rozhodnutí na str. 6, kde uvedl, z jakých důvodů žalobkyni humanitární azyl neudělil. Z tohoto důvodu je jeho rozhodnutí v této části přezkoumatelné a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu.

K námitce porušení ustanovení § 14b zákona o azylu žalovaný sdělil, že neshledal, že by vycestování žalobkyně mělo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Dle žalovaného pouze výjimečná životní situace žalobkyně by mohla být důvodem pro udělení

doplňkové ochrany. Taková situace ovšem u žalobkyně nebyla zjištěna. Žalovaný ve vztahu k čl. 8 Úmluvy zdůraznil, že v návaznosti na tento dokument České republiky zavedla do svého právního řádu pobytové instituty, a to jako pojistku např. v případě správního vyhoštění. V tomto kontextu žalovaný dodal, že žalobkyně měla na území České republiky povolený pobyt, o nějž však přišla, neboť si jej neprodloužila.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělila, když byla o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně namítla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu, že se dostatečným způsobem nevypořádalo se skutkovým stavem. Žalovaný měl při svém rozhodování ohledně situace ve Vietnamu zejména nepřihlídnout ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu, čímž se pak logicky a nepřezkoumatelně neměly vyvrátit obavy žalobkyně z případného návratu do Vietnamu.

Soud ohledně této dílčí námitky předesílá, že ji shledal zcela nedůvodnou. Dle soudu je nezbytné poukázat na protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 4.12.2014, jehož prostřednictvím byla žalobkyně, jakož i její zástupce, ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, které shromáždil žalovaný. Mezi těmito podklady ovšem zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA nebyla uvedena. Žalobkyně k dotazu žalovaného, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, uvedla, že doložit nechce nic. Její zástupce zase uvedl, že se vyjádří do patnácti dnů, tj. do 19.12.2014. Zástupce žalobkyně se však v jím stanovené lhůtě, jakož ani později, ke shromážděným pokladům pro vydání rozhodnutí nijak nevyjádřil.

Správní rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné tehdy, a to zpravidla pro nedostatek důvodů, jestliže by se správní orgán nevypořádal se všemi uplatněnými návrhy či námitkami. V daném případě však taková situace nenastala. Žalobkyně a její zástupce byli v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, žádné doplnění těchto podkladů nenavrhli, pročež je tak dle soudu vyloučeno, aby žalobkyně nyní mohla úspěšně namítat, že žalovaný při rozhodování o situaci ve Vietnamu nepřihlédl ke zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA. Jestliže žalovaný dospěl k závěru,

že jím shromážděné podklady jsou dostatečné pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalobkyně a její zástupce byli s těmito podklady seznámeni a současně žádné doplnění těchto podkladů, a to především o zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA, nenavrhli, nelze v rámci následně vedeného soudního řízení z hlediska nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí brojit proti tomu, že žalovaný měl v rámci azylového řízení přihlídnout též k této zprávě. Pokud se žalobkyně domnívá, že tato zpráva byla pro posouzení její žádosti důležitá, měla ji již tehdy označit na podporu svých tvrzení. V případě, že žalovaný učinil závěr, že již shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nelze mu následně vytýkat, že nepřihlédl k určitému podkladu, aniž by jej žalobkyně na podporu svého tvrzení označila, a že tedy skutkový stav byl z jeho strany zjištěn nedostatečně.

Žalobkyně dále namítla porušení zásad týkajících se volnosti správního uvážení. Dle žalobkyně totiž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žalobkyně, a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu, vycházel žalovaný při úvaze o tom, že žalobkyni neudělí humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a postup žalovaného proto nelze přezkoumat, protože rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

Žalobkyně rovněž vznesla námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vazbě na neudělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a to s poukazem na případ hodný zvláštního zřetele, když tento dle žalobkyně představuje její komplexní rodinné zázemí, a to zejména skutečnost, že na území České republiky žije její druh a nezletilé děti a všichni tři na základě povolení k trvalému pobytu. V případě, že jí nebude udělena tato forma azylu, dojde k závažnému zásahu do jejího práva na soukromý život. Jelikož žalovaný k tomuto konstatoval, že se žalobkyně tento případ netýká, má žalobkyně za to, že se jedná o naprosto nepřezkoumatelné tvrzení.

Dle soudu je nejprve vhodné uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s.r.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, které jsou, jakož i všechny dále uvedené rozhodnutí, dostupné na www.nssoud.cz).

V tomto ohledu je nutné doplnit, že rozhodování o udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu je právě příkladem rozhodování na základě správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS). Z tohoto důvodu se tak zdejší soud zabýval tím, zda žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti jednal v mezích správního uvážení, jež je mu svěřeno zákonem o azylu.

K uvedenému je dále možné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit

skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2005, č.j. 1 Azs 199/2004-50). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86).

Uvedené tedy znamená, že v případě přezkumu správního uvážení je tento rozsah determinován nejen např. zákazem svévole, nepřipustné diskriminace atd., nýbrž i tím, jaké relevantní skutečnosti uvedl žadatel o azyl v předmětné žádosti, popř. v průběhu samotného azylového řízení.

Pokud se týká první části této námitky nepřezkoumatelnosti, soud uvádí, že ji shledal zcela nedůvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobkyně, nýbrž i situaci v zemi jejího původu, tj. ve Vietnamu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je rovněž zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobkyně a situaci ve Vietnamu.

Uprostřed odůvodnění na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí je prokazatelně uvedeno, z jakých zjištěných podkladů žalovaný při rozhodovací činnosti vycházel. Žalovaným bylo na tomto místě konkrétně zmíněno, že při rozhodování vyšel zejména z výpovědí samotné žalobkyně a z informací, které shromáždil v průběhu azylového řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu (viz např. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP, nebo informace poskytnutá organizací Human Rights Watch). Jak již bylo shora zmíněno, žalobkyně, jakož i její zástupce, se mohli se všemi těmito podklady postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámit.

Na str. 6 napadeného rozhodnutí v části týkající se případného udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, je žalovaným uvedeno, že ve vztahu k této formě azylu se mj. zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, jakož i zohlednil její věk a zdravotní stav.

Dle soudu je zapotřebí na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahlížet v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně. Ve vztahu k této námitce přezkoumatelnosti, v jejímž rámci žalobkyně namítla, že není patrné, z jakých osobních poměrů žalobkyně žalovaný vycházel, je proto nutné nejprve zpětně poukázat na str. 3 rozhodnutí, kde žalovaný zcela srozumitelně rozvedl, z jakých podkladů při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel. Žalovaný v tomto ohledu poznamenal, že kromě jiného vycházel i z informací, jež mu byly poskytnuty samotnou žalobkyní. Pokud se tedy žalovaný na základě takto zjištěných podkladů následně zabýval i osobní situací žalobkyně a dospěl přitom v posuzované věci s přihlédnutím k ostatním

okolnostem k závěru, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze tomuto postupu žalovaného zejména z hlediska diskrečního oprávnění cokoliv vytknout. Z tohoto důvodu proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné, neboť z právě uvedeného je dle soudu zcela evidentní, z jakých skutečností žalovaný vyšel při hodnocení osobní situace žalobkyně. Učiněný závěr totiž primárně vyvěrá z informací, jež byly žalovanému poskytnuty samotnou žalobkyní.

Obdobný závěr lze vztáhnout i k tvrzení žalobkyně, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých okolností vyšel žalovaný při hodnocení situace ve Vietnamu. Shodně jako v předchozím případě je i ohledně této záležitosti z odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vyšel. Je proto třeba opětovně odkázat na str. 3 rozhodnutí, z něhož vyplývá, že si žalovaný z úřední činnosti z hlediska azylového řízení opatřil potřebné dokumenty o situaci ve Vietnamu. Na podkladě těchto dokumentů žalovaný posléze uvážil o situaci v této zemi, tj. zemi původu žalobkyně.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nejen posoudil osobní situaci žalobkyně, jakož i stav situace v zemi jejího původu, ale především s ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti je naprosto nepochybné, na základě jakých skutečností žalovaný přesvědčivě vystavěl svůj závěr o tom, že u žalobkyně není dán žádný důvod pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k této skutečnosti proto nelze dojít k závěru, že by u žalobou napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou v souladu s tímto ustanovením správního řádu uvedeny podklady pro vydání tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí by mohlo být nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů toliko tehdy, pokud by neobsahovalo žádný odkaz na tyto podklady (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003-51). Tato situace však v tomto případě nenastala.

Nadto soud připomíná, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18.9.2014, ani později, nežádala o udělení humanitárního azylu. Žalovaný proto o této specifické formě mezinárodní ochrany mohl uvážit toliko v intencích obecných tvrzení žalobkyně, jež byly obsaženy v předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z této skutečnosti tak může pramenit jistá stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu. Tato skutečnost však nemůže být jakkoliv připsána k tíži žalovaného.

V návaznosti na shora uvedené musí soud taktéž jako nedůvodnou posoudit dílčí námitku žalobkyně, že když z rozhodnutí není patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil její osobní situaci a situaci ve Vietnamu, musí se nutně jednat o rozhodnutí, jež stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Dle soudu bylo v této věci jednoznačně prokázáno, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s osobní situací žalobkyně, jakož i se situací ve Vietnamu, v důsledku čehož námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu nezbytně ztratila na významu. Je tomuto proto, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla odvislá od toho, že se žalovaný nevypořádal s výše zmíněnými dvěma situacemi. Poněvadž se však žalovaný s touto námitkou vypořádal, musela ve vazbě na tuto okolnost nutně odpadnout námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť výchozí důvod této námítky byl odstraněn. Lze proto konstatovat, že žalovaný zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným

a srozumitelným způsobem vyložil, proč žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu.

K druhé části námitky, jež se rovněž týká nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný s poukazem na důvody hodné zvláštního zřetele měl žalobkyni udělit humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu, a to s ohledem na její komplexní rodinné zázemí, tj. že na území České republiky pobývají její dvě nezletilé děti a její druh, jenž je otcem těchto dětí, soud uvádí následující.

Smysl poskytnutí humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004).

Na udělení humanitárního azylu však není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo, když jeho udělení je výhradně na volné úvaze správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č.j. 12/2003-38, publ. pod č. 301/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí o tom, že humanitární azyl udělen nebyl, správní soudy přezkoumávají potud, zda správní orgán při rozhodování nepřekročil zákonné meze svého diskrečního práva nebo je nezneužil. Pokud tedy žalovaný jako v tomto případě, jak výše konstatoval soud, řádně zjistil skutkový stav, a mj. osobní situaci žalobkyně, kam nesporně náleží i skutečnost, že žalobkyně je matkou dvou nezletilých dětí, jejichž otcem je její druh, a že všichni pobývají na území v České republice, její zdravotní stav, jakož i situaci v zemi jejího původu, nelze za takto zjištěného stavu věci přisvědčit tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť je zjevné, na základě jakých skutečností žalovaný v rámci správního uvážení učinil svůj závěr o tom, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť žalovaný u žalobkyně nezjistil žádný zvláštní zřetele hodný důvod.

K právě uvedenému je třeba dodat, že jestliže žalovaný na podkladě těchto skutečností v rámci správního uvážení neshledal případ zvláštního zřetele hodného, a tedy důvod pro udělení humanitárního azylu žalobkyni, je třeba konstatovat, že učinění takového rozhodnutí bylo výsostnou diskreční pravomocí žalovaného. Soud totiž nezjistil, že by žalovaný v rámci tohoto správního uvážení porušil zákaz libovůle, popř. nedodržel příslušné procesní předpisy. Lze proto uzavřít, že správní uvážení žalovaného nikterak nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem o azylu, jakož i to, že žalovaný k učiněnému závěru dospěl řádným procesním postupem na základě zjištěného skutkového stavu. V návaznosti na tyto skutečnosti lze dále konstatovat, že jestliže žalovaný splnil zákonem kladené požadavky na správní uvážení a výsledek jeho úvahy je logický a vyplývá z provedených důkazů, má tato skutečnost dále nutně za následek, že je v takovém případě vyloučeno, aby rozhodnutí žalovaného mohlo být hodnoceno jako nezákonné ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s.

V této souvislosti považuje soud ve vztahu k žalobkyni tvrzenému případu hodnému zvláštního zřetele za nezbytné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, z něhož mj. vyplývá, že důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Lze přesto dovodit, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu společného soužití je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Snaha o společné rodinné soužití tedy nemusí být v každém jednotlivém případě důvodem pro udělení humanitárního azylu.

Nadto soud dodává, že žalobkyně v souzené věci tuto formu azylu výslovně nenárokovala. Z tohoto důvodu se proto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemusel zvlášť vypořádávat s komplexním rodinným zázemím žalobkyně a případným zásahem do jejího soukromého života v důsledku nutnosti opustit území České republiky. Odlišná situace by samozřejmě byla, pokud by žalobkyně tento důvod pro udělení humanitárního azylu v předmětné žádosti výslovně uvedla a žalovaný se s ním jakkoliv v rámci správního uvážení nevypořádal. Za takového stavu by bylo možno případně uvážit, že takové správní rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Avšak v nyní projednávané věci tato okolnost rozhodně nenastala, protože je možno učinit závěr, že i tato dílčí námitka nepřezkoumatelnosti nebyla ze strany soudu shledána důvodnou.

Žalobkyně z hlediska věcných námitek v rámci další žalobní námítky namítla, že dle jejího názoru jí měla být udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně jako důvod své žádosti uvedla, že má dvě děti, a že s nimi chce zůstat žít v České republice, kde pobývá od roku 2008. Ve Vietnamu od příjezdu do České republiky nebyla. Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí s politickým režimem v její vlasti, neboť tam lidé nemají práva, která by měli mít. Doplnila, že pracovala v továrně, a že byla členkou organizace RVHP, jež hájila práva zaměstnanců, a to z důvodu, že zaměstnanci v továrnách, nemají tolik práv, kolik by chtěli. S ohledem na tyto skutečnosti se proto rozhodla odletět do České republiky a podnikat zde, aby její situace byla lepší. K tomuto dodala, že ve Vietnamu nemá žádný majetek. Dále by neměla kde bydlet, její matka je stará a navíc ji její sestra zamýšlí pozvat k sobě do Německa.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně dále doplnila, že ve Vietnamu byla členkou organizace Viet – My, kterou založil občan USA, jenž je původem z Vietnamu. Dodala, že tato organizace žádala o lepší práva pro zaměstnance. V roce 2003 byla členy této organizace podána stížnost na pracovní podmínky, které panovaly ve společnosti, kde žalobkyně pracovala. Tato stížnost byla rovněž zaslána na obecní a krajský úřad. Následně, a to v roce 2006, bylo přibližně 17 či 18 zaměstnanců této společnosti propuštěno, a to v návaznosti na stížnost podanou v roce 2003. Proti propuštění byla podána společná stížnost, žalobkyně se toho ovšem neúčastnila a ani neví, jakým způsobem byla tato v pořadí druhá stížnost vyřešena. Žalobkyně rovněž uvedla, že ve Vietnamu před svým odjezdem neměla žádné problémy se státními orgány, a že jí nebylo nijak bráněno při odjezdu z Vietnamu. V této souvislosti žalobkyně pouze uvedla, že v případě návratu do Vietnamu by měla potíže, a to s ohledem na podanou stížnost, neboť má záznam na obecním úřadě. V této věci byla dvakrát předvolána ke státním orgánům, kterým musela vysvětlovat, proč stížnost podala. Na základě těchto skutečností, jakož i pozdějšího vyjádření jejího bratra, jenž pobývá

ve Vietnamu, žalobkyně vyvozuje, že v případě návratu by měla problémy a nemohla by např. získat zaměstnání. Žalobkyně dodala, že vyjma podané stížnosti nijak nevyjadřovala své (politické) názory. Žalobkyně taktéž uvedla, že do České republiky přijela za účelem podnikání, a že když sem přicestovala, tak žádný důvod pro to, aby mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany, neměla. O azyl žalobkyně požádala až poté, co jí nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.

Dle soudu je potřebné uvést, že azylové řízení je zcela mimořádný institut, jenž slouží k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2003, č.j. 6 Azs 12/2003-49, podle něhož je azyl právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody. Základním předpokladem pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu je tedy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo důvodný strach z tohoto pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003, č.j. 2 Azs 51/2003-44).

Po zevrubném posouzení žádosti žalobkyně a následně podané žaloby dospěl soud k závěru, že u žalobkyně není splněn základní předpoklad pro udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobkyně neuvedla žádný relevantní důvod z hlediska udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně v žalobě předně výslovně uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany požádala z důvodu neuspokojivých životních podmínek na území domovského státu. V této souvislosti je třeba odkázat na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 31.10.2003, č.j. 4 Azs 23/2003-65, nebo ze dne 30.10.2003, č.j. 3 Azs 20/2003-43), z níž vyplývá, že ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky nejsou relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V tomto směru soud doplňuje, že příléhavým důvodem pro udělení mezinárodní ochrany taktéž není nedostatečné rodinné zázemí v zemi původu (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3.12.2014, č.j. 62 Az 3/2013-29). S ohledem na tento judikaturní závěr proto nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany tvrzení žalobkyně, že ve Vietnamu nemá žádné opravdové zázemí, majetek, tj. prostor, kam by se mohla vrátit. Relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany rovněž není ani tvrzení žalobkyně, že v zemi jejího původu je státní režim řízen autokratickou vládou, a že tam nejsou dodržována elementární lidská práva. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.11.2003, č.j. 7 Azs 13/2003-40), jakož ani to, že žadatel o mezinárodní ochranu pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2005, č.j. 3 Azs 303/2004-79).

Soud dále uvádí, že důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal ani v tvrzení žalobkyně o tom, že je považována za tzv. „politickou rebelku“ v návaznosti na její angažovanost za lepší pracovní podmínky zaměstnanců a její členství v organizaci Viet - My.

Soud při učinění závěru, že žalobkyní předestřené důvody nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany, vyšel především z následujících skutečností. I za předpokladu, že soud akceptuje tvrzení žalobkyně, že v roce 2006 byla propuštěna ze zaměstnání spolu s ostatními 17 nebo 18 zaměstnanci za stížnost na pracovní podmínky, jež společně podali v roce 2003, se soudy jeví jako nepravděpodobné, že by tato skutečnost měla mít na žalobkyni tak negativní důsledky, jak žalobkyně uvádí. Ve prospěch tohoto závěru jednak svědčí skutečnost, že žalobkyně před svým odjezdem z Vietnamu v roce 2008, tj. přibližně dva roky poté, co byla propuštěna ze zaměstnání, dle svého vlastního vyjádření neměla žádné problémy se státními orgány. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobkyně byla dvakrát (v dubnu 2004 a v únoru 2006) podávat vysvětlení ohledně stížnosti z roku 2003. Soud v této souvislosti připouští, že žalobkyni mohlo být skutečně sděleno, že pokud si bude dále stěžovat, že by mohla mít problém. Žalobkyni ovšem vyjma druhé stížnosti z roku 2006, tj. stížnosti proti propuštění ze zaměstnání, jejíhož podání se žalobkyně ovšem neúčastnila, když současně ani neví, jakým způsobem byla vyřešena, žádné jiné stížnosti nepodávala. Z tohoto důvodu tak není splněn předpoklad, který nastínila a uvedla sama žalobkyně, na jehož podkladě by mohla mít problémy, pokud by i nadále podávala stížnosti. Nic takového však již žalobkyně před odjezdem do České republiky neučinila, takže z tohoto hlediska proto nelze přisvědčit obavě žalobkyně, že by v případě návratu do Vietnamu měla mít potíže s najitím či získáním zaměstnání, které by byly výhradně v příčinné souvislosti s tím, že žalobkyně podala shora uvedené stížnosti. Skutečnost, že žalobkyně byla dvakrát podávat vysvětlení ohledně podání stížnosti na pracovní podmínky, jakož i to, že žalobkyně byla členkou organizace, jež se brala za práva zaměstnanců, není dle soudu bez dalšího relevantně azylovým důvodem ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Z vyjádření žalobkyně totiž nijak nevyplynulo, že by v důsledku podání těchto stížností byla před odjezdem do České republiky jakkoliv pronásledována ze strany státních orgánů Vietnamu. Jestliže by žalobkyně byla ze strany státních orgánů za poukazování na dodržování práv zaměstnanců jakkoliv pronásledována a žalobkyně tuto obavu pronásledování považovala za natolik zásadní, jak nyní tvrdí, nesporně by žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany požádala již po příjezdu do České republiky, a nikoliv až poté, co jí nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně do České republiky dle vlastního vyjádření přicestovala za účelem výkonu podnikatelské činnosti, a ne z důvodu, že by ve své vlasti byla jakkoliv pronásledována za uplatňování politických práv či svobod. Soud je toho názoru, že tato skutečnost nejenže výrazným způsobem snižuje věrohodnost současného tvrzení žalobkyně, ale zároveň svědčí i o účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně totiž předmětnou žádost podala více než 6 let po příjezdu do České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobkyně podala příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měla možnost. V jejím případě tuto možnost měla již v roce 2008, tj. bezprostředně po příjezdu do České republiky, avšak nevyužila ji. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobkyni nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, a žalobkyně tak na území České republiky pobývá nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2006, č.j. 4 Azs 129/2005-54, nebo ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81). O azyl je nutno požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového, což však žalobkyně neučinila.

K této žádosti soud dodává, že žalobkyně tuto žádost podala z důvodu snahy zůstat na území České republiky, když jí před tím nebylo prodlouženo povolení k trvalému pobytu. Snaha a potřeba legalizace dalšího pobytu žalobkyně na území České republiky a snaha zůstat na tomto území se svými dvěma nezletilými dětmi a druhem je sice pochopitelná, avšak ani tato skutečnost nemůže nikterak odůvodnit udělení azylu, neboť není zákonným důvodem pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č.j. 7 Azs 117/2004-55, navíc vyplývá, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.

V návaznosti na shora uvedené považuje soud rovněž za nepravděpodobné, aby žalobkyně po jejím návratu do Vietnamu měla potíže se získáním zaměstnání, jak jí sdělil její bratr. Soud při této úvaze vyšel především ze skutečnosti, že žalobkyně neměla žádné potíže se státními orgány před odjezdem do České republiky, žalobkyně taktéž nijak neuvedla, že by po jejím odjezdu nastala nějaká zásadní nová okolnost, jež by odůvodňovala jí posléze tvrzenou obavu. Nadto soud připomíná, že ani jednorázový konflikt se státním úřadem bez dalších významných okolností nelze považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

Soud dále nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že jako tzv. „*politické rebelka*“ měla mít potíže při obstarávání zaměstnání. Dle soudu se jedná o účelové tvrzení, neboť žalobkyně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedla, že po propuštění ze zaměstnání do roku 2008 studovala 18 měsíců na vyšší střední elektronické škole, a že s náklady na živobytí jí pomáhal bratr a sestra. Po ukončení studia žalobkyně nikde nepracovala, neboť zůstala v domácnosti se svou matkou, když žily především z výpěstků z vlastního hospodářství, s tím, že nějaké produkty také prodaly. Žalobkyně se tak vůbec nezminila o tom, že by si po propuštění ze zaměstnání nebo po ukončení studia hledala nějaké zaměstnání, resp. že by při jeho hledání byla odmítána s odůvodněním, že je pokládána za tzv. *politickou rebelku*.

Lze proto uzavřít, že jednotlivé dílčí žalobní námitky vztahující se k ustanovení § 12 zákona o azylu nebyly ze strany soudu shledány jakkoliv důvodnými.

V poslední žalobní námitce žalobkyně namítla, že jejímu vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i práva dítěte, protože se žalobkyně domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobkyně v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu lze doplňkovou ochranu lze udělit cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního

nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodních ochrany neuvedla žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobkyně toliko uvedla, že chce na území České republiky zůstat se svojí rodinou, neboť zde má dvě nezletilé děti a druha.

S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobkyně na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobkyně v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, dostupný na www.nssoud.cz, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ustanovení § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.*

V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28.11.2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28).

Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobkyně pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musela opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu její nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o její dvě nezletilé děti, a to primárně jejím druhem, jenž je jejich otcem a zároveň jediným aktuálně výdělečným členem společné domácnosti.

Kromě těchto předestřených skutečností je rovněž dále potřebné zohlednit i fakt, že v zemi původu žalobkyně nadále žije její bratr s rodinou. Soud si je vědom skutečnosti, že žalobkyně uvedla, že její bratr je ve Vietnamu toliko „obyčejný dělník“, přesto se domnívá, že s ohledem na předchozí zkušenosti, kdy bratr žalobkyně v minulosti opakovaně pomáhal, je zde důvodný předpoklad, že by bratr žalobkyně v případě potřeby dočasně pomohl i tentokrát. Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že případná nutnost vycestování žalobkyně do země jejího původu z důvodu neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, když ji současně nebude svědčit žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nikterak neznamena, že by si žalobkyně po návratu do Vietnamu nemohla požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.

V návaznosti na právě předestřené se soud domnívá, že případné nezbytné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné

vycestování žalobkyně neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobkyně. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné.

Závěrem soud dodává, že žalobkyně ohledně doplňkové ochrany, potažmo i ohledně humanitárního azylu, namítla, že Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, č.j. 99311/2014-LPTP, na níž poukazoval žalovaný, řeší toliko otázku podporování odchodu občanů Vietnamu do zahraničí za účelem pracovního pobytu, ale již neřeší důvodnost jejich obav z pronásledování za politické názory a snahu bojovat za lidská práva v případě návratu. Soud předně uvádí, že žalobkyně k dotazu žalovaného, zda se ve Vietnamu nějak vyjadřovala k tomu, když v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že tam není demokracie, a že normální lidé nemohou svobodně vyjadřovat své názory, odpověděla, že kromě zmíněných stížností nijak nevyjadřovala své názory. Z Informace Ministerstva zahraničních věcí je patrné, že Vietnam skutečně podporuje své občany v pracovních pobytech v zahraničí, a, což je danou věc podstatné, že nebezpečí pronásledování hrozí případně jen těm, kteří by otevřeně kritizovali politický režim nebo konkrétní státní představitele (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2015, č.j. 4 Azs 107/2015-25). Toto ovšem není tento případ, jelikož se žalobkyně vyjma zmíněných stížností k situaci ve Vietnamu nijak nevyjadřovala, nekritizovala politický systém ve Vietnamu, jakož se ani nijak nevymezovala vůči konkrétním představitelům současného vietnamského režimu, a to na celostátní či lokální úrovni, což je dle zmíněné Informace stěžejní předpoklad pro to, aby se taková osoba následně dostala do hledáčku státních orgánů Vietnamu, tak s ohledem na tyto skutečnosti, je dle soudu krajně nepravděpodobné, aby žalobkyně po svém případném návratu do Vietnamu byla pronásledována ze strany státních orgánů Vietnamu.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobkyně o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že by žalovaný neuvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Soud rovněž neshledal, že by žalobkyně byla v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácena na svých právech. Žalovaný nikterak nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová